
Lackfi János

KORMOS GYERTYA

A halál kisgyerek, újra és újra körbenyírja ugyanazt a kartonpapír korongot, míg már semmi sincs a korongból, csak egy mikroszkopikus méretű darabka, de ő azért csak nyírja akkurátusan, vagdalja összeszorított szájjal, kíváncsian. Ugyanígy vágja körbe őt is, lehámlik az az alig valamicske súly, már csak a csontok, és még vizslatja őt az a kegyetlen szempár, kipróbál egy-egy szervet, mint a szerelő, aki meg-megpiszkál besült dugattyút, kormos gyertyát, hogy aztán szemétre hajítsa. Ugyanígy hajol az apró test fölé, csodálkozva, hogy működik enélkül is meg anélkül is, még hörög a motor, ki hinné. Viszik kórházból kórházba, leszívznak pár liter váladékot innen-onnan, úgy döntenek, hogy mégsem operálják, hogy hazaküldik, hogy újra bevitetik, szerviztől szervizig utazó roncs, mindent összevetve legalább negyvenszer volt kórházban, számolgatja nagyapa, beteges volt világéletében, képzelj egy végtelenül rugalmas anyagból készült szálát, feszítjük, feszítjük, vékonyodik, mint a rétestészta, egyre hosszabb, egyre nemlétezőbb, meresztetni kell a szemünket, ha látni akarjuk, aztán már hiába is meresztjük, mégis tudjuk, hogy ott van, mert szakadás nem volt, de mintha csak a semmi volna az már, pedig létezik.

ALUDNI VALAHOGY

Aludni valahogy úgy kellene, mint a párizsi Szent Dénes-katedrális kriptájában a jó öreg királyok-királynék: törékenyen imára illesztett kézzel, arcuk izma se rezdül, de talán az első hívó szóra talpon vannak, vagy legalább mint Szindbád Márainál, aki háton feküdt, mintha a végső deszkán, ujjait komoly rendbe fűzve mellkasára.

Szóval semmiképpen sem jó, hogy mint a rendetlen kertész a szerszámokat, szertedobálom végtagjaimat, meg forgolódom, mint most, ebben az erdei házban, ahol megszálltunk, s ahol az enyémen kívül tizenhárom száj fuvolázza tizenháromféleképpen ki s be a levegőt, kész kis kórus, a citerakíséretet én szolgáltatom, mert pechemre sodronyos ágyat választottam, s ez minden mozdulatomra cirren (mesékben zördül így a réz-erdő), a folyosóról kinn cigarettázó fickók visszhang mélyítette basszusa kontráz, fekszem a furcsa parton, víz mos innen is, onnan is, azt se tudom, hol a tenger, csak azt, hogy a hánytorgó súlyom alatt pengő vashúrok zenéje tudatomat túléli, zeng még, mikor én már álmodom, és nem hallok: így röppen zengve a lélek (gondolom, utoljára), amikor a test puffedt és magára hagyott kásahalom már.

ÖT PERC ALATT A HOLDRA

Az az alig ötpercnyi út az önkormányzat műszaki osztályától fel a dombra, át a kis hídon – jobb felől a középkori rom, bal felől a Főiskola, egyik kezemben aktatászkám, a másikban a kuka
 Ez utóbbi vadonatúj, zsíros, matt fényű darab, testén szinte frissek még a fröccsöntés hegei, míg viszem, teteje elégedetten kaffog, ki hitte volna, hogy saját házam, hozzá kertem, mi több, a kertben kukám lesz, cipelem tulajdonosi státusom bizonyítékát, nehéz és főleg ormóttan teher, lábamhoz csapódik, kissé eltartom magamtól, így meg az alkaromat teszi próbára
 Közben lelki szemeim előtt feltornyosul mindaz a szemét, melyet az eljövendő évek során beletöltögetünk majd, impozáns halom, szinte feldolgozhatatlan
 Utazom felfelé a dombra evvel a hengeres, matt fekete tárggyal, viszem felfelé, visz felfelé, mint utasait ama bizonyos üreges ágyúgolyóbis a Holdra a Verne-regényben